

Blommor!

Idag, valborgsmässoafton har jag ägnat mig åt att följa upp det hyresgästmöte vår lokala hyresgästförening hade i går kväll. Ett välbesökt möte, drygt 25% av hyregästerna närvarande, alla pratade och jag kom hem först kl 22. Vad var det då vi gjorde, jo vi bestämde vilka blommor vi vill ha på gården – ja 252 plantor beställde vi, och vi planerade för att förbättra lekplatserna och så givetvis ägnade vi oss med lust och energi åt våra eviga tvättstuge- och cykelrumsdiskussioner. Som ordförande så har jag suttit hela dagen efter med att sortera upp, skriva ut, ta kontakter och planera.

1975 gick jag med i Hyresgästföreningen och sedan dess har mitt liv varit fyllt med denna konst att bo och insikten och erfarenheten av att boende i flerfamiljshus är att leva kollektivt – ibland har ju väggarna varit så tunna att vi formligen också delat sovrum. Här på Dalarö har vi ibland hyresgäster som tidigare bott i villa men på äldre dar vill bo bekvämt i hyreshus. Det blir en chock för dem att det låter i husen och att man inte ensam kan bestämma att såga ner ett träd eller lägga en alldeles egen rabatt framför grannens fönster. Just nu så har vi en konflikt mellan ett tidigare villaboende äldre par som inte förstår varför de ska behöva höra en 1-åring springa med små snabba fötter ovanför utan bett föräldrarna att få barnet att sitta stilla. "På vår tid så var barn väluppfostrade...."

Varför håller jag på med det här? Ja givetvis för att det är ett sätt att leva, för att jag tycker om detta halvkollektiva – jodå för det mesta så respekteras privatlivet.

Men det finns något mer och det kom jag att tänka på för en tid sedan då vi hade en mycket välkänd vänsterpolitiker med världen som sin arena, som talare på ett politiskt möte. Han

skrattade lite lätt då mina skärgårdskompisar frågade om hans syn på skarvfrågan – "ja, det är ju en viktig fråga", sade han raljant.

Så här efteråt har jag tänkt att det som palestinier, irakier och Afganer vill – det är att få göra det vi gör, plantera tillsammans, samarbeta i det vardagliga. För den man krupit omkring med på marken och satt plantor ihop med, den blir en del av ens familj – även om man inte gillar allt hos personen.

Jag tror på sociologen Putnam, det som bygger fred är samarbetet mellan människor, mängden, frimärksföreningar och trädgårdssällskap.

Det stora livet och det lilla livet behöver varandra! Politiken ska ha rötter, inte bara gräsrötter, i år satsar vi på rosa Ranunkel och Femptungor i olika färger och en och annan gul Husarknapp.

Ska jag göra en blomskylt till 1-maj-demonstrationen?

Carin